

6. fejezet - Váratlan fejlemények

Miután a fiatalok visszavonultak, Piton Pandora elé tette az Éberség Elixírjével teli fiolát. Szabad döntés elé akarta állítani a nőt, arra azonban ügyelt, hogy ezt a lépést ne Peders éberen figyelő festménye előtt tegye meg.

- Jól meggondolta, mit vállalt? - kérdezte átható pillantással fürkészve a nőt.
- Természetesen. Soha nem hozok megfontolatlan döntést - felelte komoly arccal a boszorkány.
- Nem fél, hogy kiszolgáltatott helyzetbe kerül itt a puszta közepén? Valaki a ház körül ólálkodik, és kötve hiszem, hogy jó szándékkal teszi.

- Ha maguk nem akarnak nekem ártani, akkor nincs mitől félnem - jelentette ki elutasítóan Pandora. - Amíg nem adják ki ezt a címet senkinek, biztonságban vagyok itt.

- Szívesen törölöm a kölykök emlékezetét, amikor távozunk - ajánlotta Piton szokatlan kényszert érezve rá, hogy eloszlassa a nő látszólag még mindig fennálló bizalmatlanságát.

- Erre majd akkor visszatérünk, most kár a szót vesztegetni ilyesmire. Jobb lesz, ha munkához látunk, különben nem fogunk időben végezni.

Éjfélig az iratokat elemezték, és elmélyülten dolgoztak. Mindössze annyi időre szakították meg a munkát, amíg mindketten bevették az éberséget biztosító főzetet, azután újra a kutatásba mélyedtek.

Pandora éppen felolvasott az egyik jegyzetből, amikor lány csilingelés szakította félbe. Piton megdermedt, majd kárörvendő félmosolyra húzódtak keskeny ajkai.

- Mi történt? - kíváncsiskodott a nő.
- A fiúk megkíséreltek bejutni a lányok hálószobájába.
- Maga riasztóvarázslatot tett az ajtóra? - hüledezett Pandora. - De hát miért?
- Ez nem üdülés - jelentette ki szigorú pillantással. Most már Pandora is el tudta képzelni, milyen lehetett tanárnak. - Potter és Weasley jelenleg a nyári gyakorlatukat töltik. A barátnőiket csak azzal a feltétellel hozhatták el, ha külön szobában alszanak.

- Nem tartja ezt túlzásnak? Hiszen már mind nagykorúak!
- Itt az ideje hozzászokniuk, milyen állandó készültségben lenni egy küldetés alatt. Ha jól akarják végezni a dolgukat, le kell mondaniuk bizonyos dolgokról - magyarázta Piton. - Egyébként nem az ajtóra tettem a riasztást, az túl egyszerű lett volna.

- Mit fog tenni?
- Semmit. A küszöböt egyik fiatalember sem tudja átlépni - tette hozzá nyilvánvaló kárörömmel.
Félretéve a problémát ismét az iratok felé fordították figyelmüket.

Ron és Harry a nyitott ajtóban feszülő, láthatatlan falat vizsgálgatták. Olyan érzés volt, mintha szilárd test állta volna útjukat, ám furcsamód konkrét anyagot nem tapintottak ujjjaikkal. A két fiú már percek óta a bejutással kísérletezett.

Ginny és Hermione az ajtó túloldalán álltak, és szintén az erőtér megtörésével próbálkoztak. Suttogva sorolták egymás után a varázsszavakat, de ők sem jártak sikerrel.

- Ez nem fog menni - sóhajtott csüggedten Ron.
- Nem ti tanultok aurornak? - kérdezte halkán, mégis kissé élesen barátnője. - Ez éppen a ti szakterületek.

- Biztosan a következő év tananyaga lesz - morogta ingerülten Harry.
- Az is lehet, hogy ez egy sötét varázslat, és nem is tanítják - vetette oda Ron. - Pitontól kitelik.
- Nem hinném - vágott közbe Ginny. - Apa mondta, hogy amióta a minisztériumban dolgozik, rendszeresen kikéri a véleményét az aurorparancsnokság vezetői. Sőt, még az Aurorképző igazgatója, Tiberius Tremor is kikérte a véleményét a Sötét Bájitalok Semlegesítése, és a Sötét Varázslatok Felismerése tárgyak tantervével kapcsolatban.

- Hú, az öreg nagyon jó fej ám - kapta fel a fejét Ron. - Már nem tanít, mert iszonyúan vén, de állítólag régen nagyon híres feketemágus vadász volt. Rémszemmel jó barátok, ezért hívta meg tanítani is.

- Ha Piton ennyire benne van a dolgokban, miért nem tanítja inkább? - kanyarodott vissza az előző témához Harry.

- Apa egy szóval sem említett ilyesmit - felelte fejét rázva Ginny.
- Nem hinném, hogy önként elvállalná. Szerintem egy életre elege lett a diákokból - jegyezte meg Hermione.

- Én kifejezetten örülök, hogy megszabadultam az óráitól - vigyorodott el Ron, majd visszatért az őt sokkal inkább foglalkoztató témához. Mutatóujját a láthatatlan falba bökte. - Mihez kezdünk ezzel?

- Nem értem, mire gondolsz, Ron - felelte Harry. - Visszamegyünk a szénapadlásra és kész. Piton nyert.
- Ó, nem úgy van az! - Barátja ravaszul felcsillanó szemekkel újra a lányok felé fordult. - Mi lenne, ha ti aludnátok nálunk? Az ágyakat ki lehet szélesíteni...

- Szóval végig ezen járt az eszed, Ronald Weasley! - csattant fel Hermione amilyen halkán csak képes volt ilyesmire, szemében azonban huncut szikrák csillantak.

- Gondolhattam volna, hogy nem a lószag, vagy a szénanátha tart vissza az istállóban alvástól - csóválta a fejét Ginny.

- Az ötlet ennek ellenére nem rossz - vette a lapot Harry, és kedvesére kacsintott.

- Kár, hogy nem várhatjuk el a *barátnőinktől*, hogy otthagyják kényelmes szobájukat, és velünk szívják az istállószagot - fordult barátjához Ron, miközben a lányoknak címezte szavait. - Ennyi lemondás ugyan semmi ahhoz képest, amiken eddig keresztülmentünk, és utána mi elutazunk Pitonnal, ki tudja mennyi időre. Talán egész nyáron nem is lehetünk már együtt... - tette hozzá a szeméit forgatva.

- Hát jó! Nyertél! - Ginny felnyalábolta a takaróját, és pálcáját kezében szorongatva könnyedén átlépte a fiúk számára áthatolhatatlan határvonalat. - Én megyek.

Harry boldog mosollyal magához ölelte, majd kérdő pillantása Hermione arcára vándorolt. A lány egy pillanattal habozni látszott.

- Ron Weasley, megérdemelnél egy *Erényöv Bűbajt* éjszakára, amiért ilyen faragatlanul viselkedtél! Ha szeretnél valamit, elvárom, hogy mondd a szemembe! - Zsörtölődés közben felkapta feneketlen tarisznyáját és követte barátnőjét.

Miután becsukta maguk mögött az ajtót, és ráolvasott néhány alapvető védővarázslatot, szigorú szavai ellenére Ron lapáttenyerebe csúsztatta kezét.

- Nem hinném, hogy ezzel megtévesztetted Pitont - jegyezte meg Ron.

- Nem árt, ha azt hiszik, hogy a lányok bent vannak - ellenkezett Harry. - Egy támadás esetén hasznos lehet.

- Ki fertőzött meg paranoiával? Piton vagy Rémszem? - kérdezte mosolyogva Ginny.

- Aki a ház körül ólálkodik, úgysem juthat be. Ha ismerné a címet, már rég itt lenne - legyintett Ron. - Menjünk!

Halkan elosontak az istállóig.

Thor üdvözlő nyerítése hallatán gyorsan hangfogó varázslatot szórtak az ajtóra, majd jó éjt kívántak a lovacskáknak, és felvonultak a padlásra.

Hermione gyors, szakavatott pálcamoszdukatokkal kiszélesítette az ágyakat, azután mindannyian nyugovóra tértek szerelmük karjaiban.

A következő napok menetrendjébe meglepően hamar beleszokott a társaság.

Mióta Pandora szedni kezdte Piton főzetét, neki sem volt szüksége pihenésre, így hát Pitonnal együtt belevetette magát a munkába, és ezentúl csak az étkezések idejére hagyta el a dolgozószobát. A férfi még ezekre a rövid időszakokra sem hagyta abba a munkát, az ételt azonban - amit a boszorkány minden alkalommal elé tett -, elfogadta.

A bájitalmester mindössze éjfél körül tartott egy rövid pihenőt. Ilyenkor kilépett a csillagfényes, halványan derengő égbolt alá, kinyújtotta tagjait, körbejárta a házat, és megerősítette riasztóvarázslatait. Éber figyelme minden apróságra kiterjedt, ám egyszer sem lelte nyomát az ismeretlen kíváncsiskodónak. A biztonság kedvéért azonban senki nem hagyhatta el a varázslattal levédett területet.

A főzést Ginny vállalta magára. Hermione - aki eddig inkább elméleti síkon közelítette meg a dolgokat - , szívesen csatlakozott hozzá, hogy ebben a műfajban is kamatoztassa kiváló képességeit. Lelkes igyekezetük gyümölcseként minden nap ízletes és változatos étel került az asztalra.

A nappali őrseget legtöbbször a két fiatalember látta el, akik rendszeresen körbejárták a házat, és gyanús jeleket kerestek. Mindez azonban nem akadályozta meg őket abban, hogy a futtatások alkalmával megpróbálják elnyerni Thor barátságát.

A fiatalok minden délelőttöt és délutánt a lovacska társaságában töltöttek. Reggel megették, megitták, azután kiengedték a karámba, hogy kitakaríthassák a bokszát. Amíg a póni bóklászott, a sűrűn feltámadó hűvös szél ellenére is mindannyian élvezték a napsütést, és a jó levegőt. Miután Thor kilegelészte magát, nap mint nap megkönyékezték, hátha felengedi őket a hátára. A ló azonban határozott rangsort állított fel közöttük, és ahhoz tartotta magát.

Ginnyt már a második napon azzal jutalmazta, hogy lovagolhatott a hátán, amiért az első pillanattól kedves volt hozzá, önzetlenül törődött vele, és lecsutakolta. A lány már néhány kör kocogás után élvezettel vágta a kifutóban. A végén boldogan ölelte át a lovacska busa fejét, megköszönve a páratlan élményt.

A második kedvenc Harry lett, aki olyan tisztelettel és figyelemmel fordult a póni felé, ahogyan Hagrid tanította Csikócsőr, a hippogriff megszelídítése idején. Thor díjazta viselkedését. Amikor a következő

napon Ginny leszállt a hátáról és megköszönte neki a lovaglőleckét, a lovacska egyenesen Harryhez lépkedett, majd oldalát felkínálva megállt mellette.

A fiú eddig el sem tudta képzelni, hogy ekkora örömét lelheti valamiben, ami nem áll kapcsolatban a repüléssel. Néhány lassabb, kocogó kör után - mely alatt Ginny útmutatásai alapján ráérezett a megfelelő testtartásra -, a ló sörényébe kapaszkodva élvezte a vágatát.

A harmadik napon Ginny és Harry után Hermione került sorra. A repüléstől mindig is rettegő lány kissé félénken szállt fel a szelíden hátrafelé pislogó paci csillogó, aranybarna szőrű hátára. Előredőlt, és aggódva átkarolta az állat nyakát, aki azonnal megérezte, ezúttal meddig mehet el. Lassan kezdett el sétálni körbe a karámban, amíg a lány szorongása felengedett, majd jellegzetes poroszkáló járásmódra váltott. A többiek álméklodva nézték a szokatlan látványt, amint a póni egyszerre lépett ugyanazon oldali mellső és hátsó lábaival, míg a másik oldalon lévőekkel támaszkodott. Hermione végül úgy szállt le Thor hátáról, hogy már alig várta a következő lovaglőórát.

A negyedik napon mindhármukon látszott már a fejlődés, és Ron kissé irigykedve figyelte barátait a korláton ülve. Nem nagyon akaródzott egy állat szeszélyeire bízni magát, de látta a többiek lelkes, átszellemült arcát, és egyre inkább vágyott rá, hogy maga is kipróbálja, mi tetszik nekik ezen annyira. Esténként, amikor a vacsoraasztalnál a többiek lovaglási élményeikről áradoztak Pandorának, ő előszeretettel hangoztatta, hogy a kviddics és a repülés neki bőven elég, most azonban izgatottan várta, vajon sorra kerül-e ő is.

Amikor Hermione leereszkedett Thor hátáról, a ló kihívó pillantással, lassú, vontatott léptekkel közeledett Ronhoz.

A fiú zavartan összefonta a karjait maga előtt, kissé aggodalmasan várva, amíg a póni elé nem ér. A ló megállt előtte felkínálva neki a hátát. Amint azonban a fiú felkészült, hogy felkapaszkodjon rá, Thor egy kicsivel arrébb lépett. Ron suta vigyorral képén követte, és ismét próbálkozott. A ló azonban ismét odébb oldalazott. A fiatalember egyre inkább vöröslő fejjel araszolgatott a póni után, de odáig egyszer sem jutott el, hogy a hátára kapaszkodhatott volna.

A többiek visszafojtott kuncogással figyelték a jelenetet.

Ron egyszer csak meguntta.

- Feladom - horkant fel piros arccal, kezeit magasba emelve. - Ha nem akarsz, hogy felüljek, legalább ne cukkolj! - Hátat fordított a lónak, a többiek felé indult. - Csak szórakozik velem! - kiáltotta csalódottan.

- Ne add fel, Ron! Szerintem csak próbára tesz - bízta Hermione.

- Légy vele türelmes, hogy lássa, hogy csak akkor ülsz rá, ha megengedi - ajánlotta Harry.

- Talán majd holnap - morogta Ron, ám amikor kifelé indult a karámból, Thor néhány szökkenéssel előtte termett, és elállta az útját.

A fiú mélyet sóhajtott, és ismét megpróbálkozott a felszállással.

Ezúttal végre sikerrel járt. Büszke vigyorral arcán megveregette a póni nyakát, majd belekapaszkodott az állat dús, szőke sörényébe, amint megindultak a kifutóban. A lépést ügetés, majd vágta követte, utána pedig Hermione kedvence, a poroszka következett. Végül Thor - mindannyiuk meglepetésére -, furcsa, gyors, emelt fejű és farkú száguldást mutatott be, a tölt járásmódot, mely az izlandi pónik sajátja.

- Ez állati jó! - kurjongatott Ron kipirult arccal élvezve a száguldást, elfeledve minden addigi előítéletét.

Pandora jól viselte az éjt nappallá tévő munkát. Elragadta a szakmai lelkesedés, nyoma sem volt rajta türelmetlenségnek vagy ingerültségnek. A bájitalmesteren azonban napról-napra jobban látszott a feszültség. Egyre többször jelent meg a két gondterheltséget jelző függőleges ránc szemöldökei között, és száját is keskeny vonallá préselte a nyugtalanság. Az idő gyorsan repült. Már öt napja dolgoztak, és még a feléig sem értek az átnézendő papírhalmnak. Lépésről-lépésre kellett haladniuk, nem kockáztathatták, hogy kimaradjon egy később elengedhetetlenül fontosnak bizonyuló láncszem.

Az ötödik éjjelen ismét rövid szünetet tartottak. Piton kilépett az éjszakába, ám meglepetten fordult vissza, amikor észrevette, hogy ezúttal Pandora is követte.

- Miért nem maradt a házban? - kérdezte meglepetten. Jólesett neki esténként ez a néhány percnyi magány az egész napos munka után, amit a boszorkány, vagy Peders portréja társaságában töltött.

- Holnap érkezik a beszerző. Ki kell tennem a jövő heti megrendelést, ha nem akarok koplalni, vagy magam bevásárolni.

- Először ellenőrizzük, tiszta-e a levegő - javasolta Piton, és szokásos körútjára indult.

Pandora sietve a nyomába szegődött. Kissé távolabbról figyelte a férfit, ahogy kimért, mégis rutinos pálcamozdulatokkal ellenőrzi a varázslatokat. Piton éber pillantása aprólékosan átvizsgálta a ház környékét, nyomokat és áruló jeleket keresve.

Amikor visszaértek a bejárat elé, intett a nőnek, hogy cselekedhet.

Pandora sem esett a feje lágyára. Elővett egy négyrét hajtott, vízlepergető bűbájjal kezelt pergament, majd egy néma varázslattal felemelt egy jókora követ, mely legalább húsz méterre, az ösvény kezdeténél állt. Piton elismerő pillantással figyelte, ahogy folyamatosan a levegőben tartva, egy újabb varázslattal pontosan alá repítette a bevásárló listát.

- Ezt hol tanulta? - fordult a nőhöz.

Hangja közönyösen csengett, de szeme villanásából sejteni lehetett, hogy értékeli az imént látott teljesítményt.

- A szüleim nagyon képzett varázslók voltak, és már fiatalon sok mindenre megtanítottak. Anyám haláláig apámnak eszébe sem jutott kutatásba temetkezni. Az izlandi egyetemen tanított. Sokat utaztunk, mert ha csak lehetett, családostól ment a konferenciákra, ahová rendszeresen meghívták.

- Mi volt az eredeti szakterülete?

- Magas szintű bűbájtant tanított, de leginkább a varázslatok kombinálhatóságát kutatta. Bizonyára innen ismerte Dumbledore professzort is.

- Érdekes gyerekkora lehetett - csúszott ki Piton száján, ahogy felrémlettek előtte saját gyermekévei. Gondolatai elkalandoztak a múltba.

Agresszív, alkoholista, mugli apja sosem bocsátotta meg, hogy felesége és fia olyan képességekkel bír, melyek számára elérhetetlenek. Féltékenysége folytán otthon csak ritkán, titokban varázsolhattak, és így is bármikor számítaniuk kellett a férfi dührohamaira, és az ezzel járó pusztításra.

Nem értette, hogyan kúszhatott elő ez az emlék elméjének rejtekéből, ahová okklumencia révén jól elrejtette a kíváncsiskodók, és önmaga elől. Számúzta érzéseit és a nyomasztó képeket tudatalattija mélységeibe, majd ismét a nő hangjára koncentrált, aki eközben az utazásaikról mesélt.

... utána Indiába utaztunk, majd Kínába, végül Japán volt a végállomás. Az volt életem legszebb nyara, mert akkor még anyám is velünk tartott.

Piton döbbenetben állt saját viselkedése előtt. Törekedett a hatékony munkakapcsolatra, ezért igyekezett kerülni a konfliktust Pandorával, de egyáltalán nem állt szándékában cseverészni a nővel, pláne nem kettesben a tücsökzenés éjszakában. A romantikus környezet cinikus, keserű fintort csalt ajkaira.

- Jobban tennénk, ha folytatnánk a munkát - szakította félbe a nőt, és az ajtó felé vette az irányt.

Pandora némán követte. Nem látszott rajta, hogy zavarná a férfi viselkedése, de magában azon morfondírozott, vajon mi tette ennyire megközelíthetetlenné a hűvös bájitalmestert. A háború vége után mindenfélét olvasott Perszelus Pitonról, de ismervén a szenzációhajhász újságírókat nemigen adott hitelt a néha egymásnak is ellentmondó információknak. Most azon gondolkozott, vajon mennyi lehetett igaz a hírekből.

A következő nap hajnalán még alig derengett az ég a felkelő nap vöröslő sugaraitól, amikor hangos hollókárogás szakította félbe a munkát.

Piton azonnal előrántotta a pálcáját.

- Valaki közeledik - közölte zordan, és feszülten az ajtó felé mozdult. Pandora a férfi után ugrott, és vállára téve kezét megállásra készítette.

- Valószínűleg csak a szállító jött meg. Megyek, behozom a csomagokat.

Máris kifelé indult, ám Piton azonnal a nyomába szegődött, menet közben kiábrándítást szórva magára.

- Magával tartok.

Az ajtón kilépve megborzongtatta őket a hajnali hűs, tengerszagú levegő. A kő mellett, ahová éjjel a megrendelést helyezte a háziasszony, most egy régimódi, ormóttan szekér állt. Az elé fogott izlandi pónik a talajon kutattak friss hajtások után, miközben idegesen billegették füleiket. A szállító a kő mellett állt, kezében a megrendelési listával, és unottan vakarózott. Lábai előtt egy jókora vászonzsák, és egy madzaggal átkötött kartondoboz hevert. Semmi nem utalt rá, hogy menni készülne.

A boszorkány néhány lépéssel elhagyta a Fidelius-bűbáj területét. Saját nyelvén üdvözölte a férfit, majd megkérdezte mi a probléma, mire az hosszas magyarázkodásba kezdett.

Piton minden idegszálával figyelt. Rettenetesen bosszantotta, hogy nem érti az elhangzó párbeszédet. A rúnák olvasása évek óta munkája részét képezte, hiszen sokszor kellett elfeledett, régi recepteket használnia a Sötét Nagyúr által követelt főzetekhez, vagy saját kutatásaihoz. Az élő izlandi nyelvvel azonban eddig még egyszer sem találkozott.

Ahogy a nő közelebb lépett a zömök, pocakos, szögletes alkatú alakhoz, az illető bambán felé nyújtotta a kezében tartott pergament. A következő pillanatban azonban elejtette, és egy hirtelen mozdulattal megragadta Pandora csuklóit. A boszorkány azonnal varázsolni próbált, ám ebben a pillanatban kirepült a pálcá egyre ernyedő ujjai közül, és a szekér hátulja felé suhant. Továbbra is elszántan küzdött fogva tartója ellen. Útötte, rúgta, ahol érte, kétségbeesetten próbálva megszabadulni tőle.

Éppen ez a szoros küzdelem készítette habozásra Pitont. Tisztában volt vele, hogy ha rájuk támad, könnyen megsebezheti a nőt, aki meglepően harciasan, ám egyelőre hiába harcolt a szabadságáért. Már éppen inkább a szekér hátulján tartózkodó láthatatlan idegen felé fordította volna figyelmét, amikor a szállító fél karral leszorította Pandorát, és szabaddá vált kezével a zsebe felé kezdett tapogatózni.

Piton azonnal felmérte a helyzetet: ha zsupsz kulcs van a zsebében, egy másodperc alatt köddé válnak, és azután már nem lesz esélyük megtalálni őket.

Habozás nélkül bénító varázst küldött az egymásba gabalyodott alakokra. A nagydarab férfi megdermedt a mozdulat közben, és a törékeny alakra borult. Mire a két test a földre zuhant, Piton már javában átkokkal bombázta a szekér hátsó felét, ahol a másik ellenfél rejtőzködött.

A titokzatos idegent meglepetésként érte a támadás. Az első találat után lefeszlott róla a kiábrándítás, ám alakját földig érő köpeny, arcát csuklya takarta, mely továbbra is elrejtette vonásait. Az idegesen toporzékoló lovak ekkor már nem bírták tovább türtőztetni magukat. Félelmükben hangosan nyerítve hitelen vágta ugrottak, magukkal rántva a szekeret, mely széleseben meglódult. Az ismeretlen rutinos mozdulatokkal, folyamatosan háritotta az átkokat, miközben igyekezett talpon maradni. Alig néhány pillanatba telt, hogy kiérjenek Piton átkainak hatósugarából. A csuklyás ekkor végre előremászhatott, hogy visszaszerezze uralmát a pónik fölött.

Ez volt az a pillanat, amikor a ház mögött kivágódott az istálló kétszárnyú ajtaja, és kitódultak rajta a fiatalok.

Dagadt szemekkel, kócos hajjal, hunyorogva álltak a reggeli fényben, de pálcáikat mindannyian tette készen előreszegezték. Nem igazán emelte a jelenet fényét Ron pöttyös pizsamanadrágja, és csupasz, szeplős felsőteste, sem Harry ferdén álló szemüvege, és megtekeredett atlétatrikója, vagy a lányok combig érő alvópólója, és gubancos hajtömege.

Piton megszűntette magán a kiábrándítást, és máris kiosztotta a feladatokat, egyelőre ügyet sem vetve a lebukott szerelmespárok zavartól vöröslő arcára.

- Tegyétek magatokat hasznossá! Potter, Weasley, pattanjatok seprűre, és száguldjatok a szekér után! Nem kell hősködni, csak kövessétek, és távolról állítsátok meg a lovakat!

Sietve letérdelt, és legördítette a melák fickót Pandora alélt testéről. Megvizsgálta, majd a két lányhoz fordult.

- Semmi baja, csak elájult. Vegyétek a gondjaitokba, ha már *véletlenül* éppen itt vagytok!

A két fiú pillanatokon belül felpattant az istállóból elősuhanó seprűkre, és elszáguldottak a szekér után.

Piton a magatehetetlen szállítót vette kezelésbe. Szorosan megkötözte, majd magához térítette az állítólagos kviblit.

- Ki maga? - szegezte neki a kérdést, pálcáját a fekvő ember torkának szegezve.

- Gunnar vagyok, uram, a szállító - nyögte a férfi riadtan, tört angolsággal, magán érezve a bájitalmester gyilkos pillantását.

- Ki volt a másik támadó?

- T-t-t-tessék? Nem értem miről beszél, uram...

Piton a férfi rettegéstől tágra meredt szemébe fürta tekintetét, és legilimenciát alkalmazva az elméjébe hatolt.

A gondolatok és emlékek kusza örvényléséből megfontolt rutinossággal szűrte ki, amire szüksége volt. Mindössze néhány pillanatra tartott, amíg megállapította, hogy a férfi valóban kvibli, tényleg ő szállítója az élelmiszert, és *Imperius* átok hatása alatt támadott rá a nőre. Aki megátkozta elég óvatos volt ahhoz, hogy hátulról támadjon áldozatára, így továbbra sem derült fény a csuklyás alak kilétére.

Ez alatt a lányok magához térítették Pandorát.

- Mi történt? - kérdezte a boszorkány azonnal felpattanva, és a megkötözött alakra meredt. - Miért támadott rám?

- *Imperius* átokkal irányították. Ez itt nem tud semmiről - magyarázta Piton, és figyelmesen végigmérte. - Jól van?

- Semmi bajom - háritotta el érdeklődését Pandora. Ismét az első találkozáskor tapasztalt céltudatos, és határozott boszorkány benyomást keltette, mintha teljesen megváltozott volna a veszélyt tudatától.

Harry és Ron ekkor értek vissza hozzájuk.

- A szekeret megtaláltuk, de addigra már nem volt ott senki a lovakon kívül - jelentette Harry.

- A dehoppanálás hangját hallottunk. Nem zsupsz kulccsal távozott, tehát nem mehetett messzire - tette hozzá fontoskodva Ron.

- Találtak valami nyomot?

A két fiú zavartan nézet össze.

- Elejtett tárgyat, lábnyomot, varázslatra utaló jeleket, vagy bármi szokatlant, ami fontos lehet - tette hozzá, kissé türelmetlenül Piton.

- Semmi nem volt - vonogatta a vállát Harry. - A szekéren csak néhány ugyanilyen zsák volt, és dobozok. Lábnymot sem találtunk, úgy látszik, a szekérről távozott.
- Nagyon profi lehetett az illető. Szerintem csak azért állította meg a szekeret, hogy le ne essen amikor hoppanál - jegyezte meg morogva Ron.
- Amíg a fiúk beszámolóját hallgatták, a fogoly nyugtalanul mozgolódni kezdett a sziklás talajon.
- *Immobilis!* - kiáltotta hirtelen Hermione, de már elkésett. Gunnarnak sikerült valahogy a zsebéhez férkőznie. A zsupszkulcs egy pillanat alatt aktiválódott, és a fogoly nyomtalanul eltűnt.
- Menjünk be a házba - adta ki a parancsot Piton. - Potter, Weasley, reptessék be a csomagokat, de semmiképpen ne érjenek hozzá, amíg meg nem vizsgálom!
- A bájitalmester bosszúsan indult el a ház felé. Alapvető, hogy a foglyot mindig meg kell motozni, ám mivel ezúttal egy kviblivel volt dolga, nem fordított elég figyelmet rá. Nem szokott ekkora hibát vétetni, és most különösen kellemetlenül érintette, hogy a kölyök és a boszorkány is tanúja volt baklövésének.
- A többiek valójában egyáltalán nem foglalkoztak a szállító szökésével. Sokkal jobban izgatta őket a másik, ismeretlen támadó kiléte.
- Mielőtt a többieket követve Piton is belépett a házba, még egyszer körülnézett, és ellenőrizte a kihelyezett riasztóvarázslatokat. Odabent mindannyian körülállták a földön heverő dobozt, és a zsákot.
- Piton néhány varázslattal megvizsgálta őket, majd különböző varázslatokat hajtott végre fölöttük.
- Elmagyarázná, hogy most mit csinál? - kérdezte Harry.
- A bájitalmester gyors pillantást vetett a fiúra, aki kíváncsian várta, hogy a férfi magyarázni kezdjen, mint amikor kettesben dolgoztak Dumbledore Menedékében.
- Először ellenőrzöm, hogy engedélyezett bűbájokkal kezelték-e őket. Azután egyenként végre kell hajtani azokat a varázslatokat, amelyek a leggyakrabban használt sötét varázslatok ellenpólusai, ezért fényjelenséget produkálnak.
- Ezeket már tanulmányoztuk, amikor... Amikor a Sötét Nagyúr *holmijai* után kutattunk, de még sosem volt alkalmunk kipróbálni - szúrta közbe lelkesen Harry.
- A varázslatok a következők... - folytatta Piton zord pillantást vetve rá.
- Ginny, Hermione és Ron meglepetten hallgatták a bájitalmestert. Harryvel ellentétben nekik még nem volt alkalmuk megtapasztalni a férfinek ezt az oldalát. Sosem hitték volna, hogy tud érthetően, fontos utalásokkal teletűzdelve, érdekesen magyarázni, miközben szemlélteti is, amit csinál.
- Pandora érdeklődve figyelte. Neki nem volt viszonyítási alapja, így elismerően hallgatta a férfi magyarázatát, figyelemmel követve kecses, könnyed pálcamozdulatait.
- Legalább negyed óra telt el a különböző varázslatokkal, amikor Piton végre kipakoltatta velük a zsákok tartalmát. Valóban mindegyik a listán szereplő élelmiszereket tartalmazta, de a bájitalmester még mindig nem engedte, hogy a szekrényekbe pakolják őket. Mindenből mintát vett, hogy később - megszakítva egy időre a közös kutatást -, megvizsgálja, nem mérgezték-e meg őket.
- Miután végzett, a többiekhez fordult.
- Most nem térnék ki arra, mi a véleményem az ifjú hölgyek erkölceiről, de erre még később visszatérhetünk - kezdte fanyar fintorral az arcán. - Vegyetek magatokra valami rendes ruhát, azután tegyétek a szokásos dolgokat!
- Ginny és Hermione vöröslő arccal surrant ki a szobájuk felé vezető ajtón, Harry és Ron pedig a padlóra süttött pillákkal követték őket.
- Még valami - szólott utánuk Piton. - Nekiállhattok írni a beszámolókat a tananyagot képező varázslatokról, amelyeket a nyári gyakorlat során alkalmaztatok.
- Egyértelmű, hogy magát akarták elrabolni - fordult Pandorához a férfi, amikor kettesben maradtak. - A varázslatot akarják.
- Gondolja, hogy apám gyilkosa tért vissza? - A nő arca enyhén kipirult a feldúltságtól, szemei szikrákat szórtak. - Talán nem sikerült a varázslat, és újra meg akarja próbálni.
- Vagy éppen ellenkezőleg. Minden működött, és most mások is élni akarnak a lehetőséggel. Egy biztos: Nekünk holnap el kell mennünk.
- Nem gondoltam, hogy ilyen hamar feladja a kutatást. Azt hittem, sokkal fontosabb magának az az eskü.
- Nem érti. Engem holnap este ki fog ütni a bájital. Mire felébredek maga fog álomba merülni, és még utána sem tudnánk dolgozni egy darabig az utóhatásoktól.
- Akkor függesszük fel néhány napra a munkát, vagy ha mindenáron távozni akar, hát térjen vissza, amikor már kiheverte a tüneteket - javasolta Pandora.
- Nem vállalhatom, hogy itt maradok a kölykökkel a nyakamon, és kiszolgáltatott helyzetben, támadásnak teszem ki mindannyiunkat. Ezen kívül, most magának sem biztonságos egyedül itt maradnia.

- Akkor hát jöjjön velünk - szólt közben Harry, aki azóta felöltözött, és egy ideje már az ajtóban állt, meglepetten hallgatva a beszélgetést. - Elnézést, nem akartam hallgatózni, de ez tűnik az egyetlen ésszerű megoldásnak.

Pandora elkomorult a javaslatra, és karjait szorosan összefonta maga előtt.

- Sosem állt szándékomban elhagyni Grímseyt.

- Ha valóban segíteni akarsz, akkor velünk kell jönnöd - győzködte lelkesen Harry, aki a többiekkel együtt kezdte megkedvelni a boszorkányt.

- Ennél sajnós én sem látok jobb megoldást - jegyezte meg Piton. - Higgye el, nálam jobban senki nem érti meg, mennyire fontos magának az egyedüllét. Eszembe sem jutna javasolni, hogy hagyja el ezt a helyet, ha nem lenne itt veszélyben.

- Ha egyszer visszatérek, ismét megtalálnak, ha akarnak. Mi értelme van az egésznek? Hagyjam el örökre a hazám?

- Azt mesélte, hogy szeret utazni - dobta fel a férfi utolsó aduját. - Fogja fel úgy, hogy ez is egy tanulmányi út. Biztos vagyok benne, hogy lát majd olyan dolgokat, amikért érdemes felfüggeszteni egy időre a remete életmódot, és később élményekkel gazdagodva térhet vissza.

Pandora elgondolkodva méregette a bájitalmestert. Most sajnálta először életében, hogy annak idején csak lezárni tanulta meg az elméjét, hogy megőrizze a varázslat titkát, és nem fektetett energiát a legilimencia elsajátításába.

- Úgy látom mégiscsak fontos magának ez a küldetés. Hogy folytathassuk a munkát, vállalom, hogy önökkel tartok. Egyetlen feltételem van: Ígérje meg, hogy senki másnak nem adja ki a módszert, és amíg alszom, nem áll neki egyedül kísérletezni a varázslattal!

Piton rezzenéstelen tekintettel figyelte a nőt. Amikor beléptek ebbe a házba, egy pillanatig sem állt szándékában magával vinni a boszorkányt Dumbledore Menedékébe. A váratlan támadás volt az egyetlen oka, hogy idáig fajulhattak az események, és ez nem volt inyére. Azt viszont nem kockáztathatta, hogy Pandorát elrabolják, vagy megszerezzék az iratokat, és így kútba essen szépen felépített terve.

- Rendben van. Maga velünk jön, én pedig garantálom, hogy a felügyelete nélkül nem próbálom ki a varázslatot, és egész idő alatt gondoskodom a biztonságáról.

Maga sem értette, hogy ez miért olyan fontos, ám nem volt idő ezen morfondírozni, mert a többiek is megérkeztek, hogy reggelit készítsenek.

- Pandora velünk jön - újságolta lelkesen Harry.

- Jaj, de örülök - csapta össze a kezét Hermione. - Akkor majd talán lesz alkalom rá, hogy mesélj nekünk még a történelmetekről!

- Na és azokról a kalandos regékről és mondákról, amikből a meséket szőtték - tette hozzá Ron, aki imádta az ilyen hősookról, szörnyekről és varázslatokról szóló legendákat.

- És mi lesz Thorral? - kérdezte aggódva Ginny, mire mindenki elhallgatott. Eddig nem is gondoltak rá, hogy a kedves póniról is gondoskodni kellene valakinek.

- Az nem jelent gondot. Az izlandi pónik nagy része valójában ridegtartásban, vagy inkább szabadon él nálunk. Ők tökéletesen el tudják látni magukat ezen a zord éghajlaton is. Higgyétek el, feltalálja magát, és hozzá fog csapódni egy nagyobb csoporthoz. Amikor hazatérek, azonnal megérzi, és visszajön hozzám, akárcsak a gyermekkori lovaink, amikor apámmal hónapokra elutaztunk.

- Mikor indulunk? - kérdezte Harry.

- Holnap hajnalban. Ám addig is haladnunk kéne a kutatással - zárta le a témát Piton, és ügyet sem vetve a többiekre bevonult a dolgozószobába, hogy a munkájába temetkezzen.